

Pinksteren 2024

Verkondiging

Gemeente van onze Heer Jezus Christus

Jullie zijn 'kinderen van God', zegt Paulus. Hoe is dat om dat te horen? (stilte)

Ik denk dat veel mensen er een warm gevoel bij hebben. Je mag thuiskomen bij God. Dat geeft zekerheid. Bij Hem ben je veilig. Hij accepteert je zoals je bent. Hij is een goede Vader voor zijn kinderen. Ook als je over je eigen vader gemengde gevoelens hebt, kan dat beeld van God als een Vader die van Zijn kinderen houdt, je goed doen. Je bent Zijn kind.

Maar het kan ook dat je het helemaal niet zo'n aansprekende gedachte vindt. Ik een kind van God? Doe maar niet. Dat is een maatje te groot voor mij, zo dichtbij God sta ik niet en dat wil ik ook niet. Of: ik heb juist vaak het gevoel dat ik het niet goed doe, dat ik het niet waard ben om zijn kind te zijn. Of je zegt: Kind, dat is me veel te kinderachtig, hoor. Ik ben toch geen kind meer. Vroeger zeiden we 'zonen Gods' dat is tenminste volwassen.

En toch zijn we als mensen die bij God horen kinderen van God. Dat verzinnen we niet zelf. Het wordt ons aangezegd door de Heilige Geest. Dwars tegen al onze aarzelingen in. Jullie zijn kinderen van God. Daar zit veel meer aan vast dan je op het eerste gezicht denkt. Aan de hand van de brief van Paulus aan de Romeinen ontdekken we vanmorgen wat dat allemaal is. Eigenlijk zegt Paulus drie dingen hierover.

Het eerste is:

Je hoeft niet bang te zijn. Je bent een kind van God, geen slaaf.

Slaven zijn bang. Een slaaf is eigendom van de meester. De meester kan doen met die slaaf wat-ie wil. Je bent dus overgeleverd aan zijn willekeur. Je hebt zelf niets te vertellen. Dat is een angstig leven.

Ook wij kunnen ons slaven voelen, overgeleverd aan machten die te sterk voor ons. Als je leeft in Oekraïne of Gaza, of Syrië. Als je in een vluchtelingenkamp zit, wachten op een beter leven, ooit misschien. Maar ook dichterbij huis. Als je zulke grote schulden hebt dat je geen kant meer op kunt. Als je werk 200% toewijding eist en je altijd beschikbaar moet zijn. Sommige mensen beleven hun ziekte als een macht die hun in de greep heeft. En wat te denken van de macht van perfectionisme, altijd die stem die zegt: Dat kan beter!

Maar God zegt iets anders. 'Jij bent mijn kind!' God kiest ervoor om ons aan te nemen als zijn kinderen. Niet de machten die je onvrij maken en bang bepalen wie je bent. Je diepste identiteit ligt in de liefde van God. En dat staat zo haaks op hoe wij ons leven ervaren en hoe we over de dingen denken, dat we Gods Geest nodig hebben die ons telkens weer influistert: je bent een kind van God. Om het met het kinderlied te zeggen: Er brandt een klein vlammetje in je hart, Gods liefde en trouw.

Het tweede is:

Je mag papa zeggen tegen God.

Paulus zegt: We mogen God aanroepen met 'Abba, Vader.' 'Abba' is het Aramese woord voor Papa. Aramees was de omgangstaal in Israël in die dagen, ook de moedertaal van Jezus. Als je het al een beetje kinderachtig vond om 'kind van God' te zijn dan haak je hier helemaal af. 'Papa' zeggen tegen 'Onze Vader in de hemel'....?

Wat zeg je tegen je vader en moeder? Hoe spreek je ze aan? Als kind zei ik 'papa' en 'mama.' En ik kan me nog herinneren dat ik dacht dat je ergens als je volwassen werd wat anders moest gaan zeggen. Want ik had mijn vader en moeder nooit 'papa en mama' tegen hun ouders horen zeggen. Maar 'pa' en 'ma/moe' dat gaf zoveel afstand, alsof ik tegen een vreemde sprak.

Is God de Vader of 'Papa'?

Het is al heel wat dat wij God 'vader' noemen. In Israël was dat geen gebruikelijke aanspraak voor God. Jezus noemde God zijn Vader. Ook zijn leerlingen mochten God aanspreken met 'Vader in de hemel.' Denk maar aan het Onze Vader. Dat was echt nieuw: God benaderen als een vader. Weliswaar een 'hemelse' vader, een vader van hemels kaliber, toch van een andere orde als onze vaders. Maar toch, als Hij de Vader is, ben je zijn kind, en mag je vertrouwen op zijn liefde.

God aanroepen met 'papa!' gaat nog een stap verder. Het is intiemer, dichterbij. 'Papa!' roept een kind dat iets moois gemaakt heeft in de zandbak en wil dat papa kijkt. Of een kind dat naar gedroomd heeft en getroost wil worden. Papa zeggen is zo, met alles waar je vol van bent, bij God komen. Zonder eerst je handen te wassen en je haar te kammen, zeg maar. Papa zeggen veronderstelt: je mag komen zoals je bent. Hij is er voor je. Je hoeft zelfs niet na te denken: hoe zal ik Hem aanspreken dat Hij luistert? Papa zeggen, een beroep doen op zijn vaderlijke trouw, is genoeg.

Dat zegt ook iets over ons bidden. We mogen God aanroepen, met papa. Dat hoeft niet in mooie volzinnen, volgens een bepaalde opbouw. Kom maar gewoon. Vertel maar wat je dwars zit en waar je blij van wordt. Bidden is thuiskomen bij de Vader.

En dan nu het derde

wat meekomt als je kind van God bent:

samen met Jezus deel je in alles van Gods familie.

Paulus zegt het zo: Als we kinderen van God zijn, zijn we ook erfgenamen.

'Erfgenamen' klinkt naar verdriet en problemen. Maar waar het om gaat: God neemt ons zeer serieus. We doen niet voor spek en bonen mee, maar we horen er echt helemaal bij. We zijn weliswaar aangenomen kinderen maar we delen in alles van de familie van Gods kinderen. In het mooie en in het moeilijke. Om met Paulus te spreken: samen met Christus delen we in zijn lijden om ook met Hem te kunnen delen in Gods luister.

We zijn Gods kinderen. En Jezus is HET Kind van God. Om Hem draait het in de wereldwijde familie van God. Wij geloven in Jezus en we proberen Hem na te volgen, zo te leven als Hij is ons dat geleerd heeft in het evangelie. Volgens zijn principes. Vrede zoeken, recht doen, vergeven... Ons geweten is gevormd door ons geloof, in God, in Jezus.

Als je dat geloof serieus neemt, zal het je ook lijden brengen. Lijden vanwege je geloof, dat is een groot woord in onze situatie. En toch... Kind van God zijn is niet alleen maar warm, liefdevol, rust. Het maakt je ook onrustig, het kost je wat. Het snijdt in je eigen vlees.

Misschien moet je eens bij jezelf bedenken: waar maakt geloven mijn leven lastig? (stilte)

Je kunt het er lastig mee hebben dat mensen je voor je voeten gooien 'waar is die God nou met al die oorlogen?' Je weet niet zo goed wat je dan moet zeggen. En je wilt wel graag dichtbij God leven maar soms knaagt het ook aan jezelf, als iemand van wie je houdt ernstig ziek wordt.

Of je hebt het er lastig mee dat je sommige dingen niet goed kunt krijgen. Een huwelijk dat stuk gelopen is. Een ruzie in je familie, een kloof die je niet kunt overbruggen. En met al je geloof ben je niet in staat dit te veranderen. Zoiets is voor ieder mens pijnlijk, maar als je gelooft kan dat nog extra pijnlijk voelen. Zo zou het toch niet moeten...

Lijden met Christus is ook lijden met wie verdriet heeft. Naast iemand staan in de shit, daar krijg je zelf ook vieze handen van.

Lijden met Christus is je ogen niet sluiten voor wat er mis is in de samenleving, in de wereld. Soms denk je misschien 'ik kijk niet meer naar journaal en actualiteiten' Ik word er zo moedeloos van. Maar vraagt Christus niet van ons om ons er niet voor af te sluiten? Al is het maar om er even bij stil te staan, ervoor te bidden.

Bij Gods familie horen brengt lijden met zich mee. Dan hebben we het nog niet eens gehad over al die christenen in de wereld die in het geheim samen komen. Die gepest worden door hun omgeving, achtergesteld, gevangen gezet. Kerken die doelwit zijn van aanslagen in Ethiopië en Burkina Faso. Of priesters en bisschoppen die beschuldigd worden van spionage in een land als Nicaragua.

Als kind van God deel je in de pijn, het lijden van Christus. Maar dat is niet het laatste. Er ligt ook iets moois op ons te wachten. We mogen ook met Christus delen in Gods luister. Gods stralende toekomst, de nieuwe hemel en de nieuwe aarde. Wat er ook gebeurt in deze wereld, God geeft ons toekomst. We vallen niet uit zijn handen. Meestal zijn we helemaal niet zo mee bezig met die toekomst van God. Maar als je dat toekomstperspectief wegdenkt.... word je pas echt moedeloos.

Dus: Wij zijn kinderen van God met alles wat daarbij hoort. Zelf hebben we dat niet verzonnen. Het is de Geest die ons dat influistert. En de doop is daarvan het teken.

Straks gaan we Ingrid dopen. Die doop - overal in de wereld - laat zien dat je bij God hoort. En we zullen daarbij zeggen: Jij bent een kind van God getekend met het kruis van Christus. - dus ook het lastige - En dan volgt een zegenbede, voor Ingrid in het bijzonder, maar met haar voor iedereen in Gods familie: Wees gezegend met de Geest van kracht, liefde en bezonnenheid.
Amen.